

Hadži Dragan Todorović

MIOMIR MIŠA VEMIĆ, slike

Galerija Centra za kulturu, jul 2005.

Suptilna poetika, kojom odiše slikarstvo Miomira Miše Vemića, samo je jedna od karakteristika slikarstva ovog slikara, koga, pored pomenute prefinjene poetičnosti, označavaju i precizni, takoreći studiozno i perfekcionistački razrađeni pristupi opredeljenim tematima. Sledeći kreativni impuls, koji ga kao izazov podstiče na rezimiranje teme o slobodi kao idealu lične i umetničke neophodnosti, ali i pobune, Miomir Miša Vemić, u svojim novim radovima, za adekvatan

umetnički sinonim odabire konja, koji, naravno, pored asocijativnih elaborata o slobodi ima i jednu gracioznu, umetničkim jezikom rečeno, savršenu linijsku orkestraciju, zbog koje je, kao i zbog svojih višeznačnih simboličkih segmenata, čest predmet umetničkih fokusiranja i projekcija.

Vemićeve harmonijski elementi, koji strogo podređeni proporcionalnosti kao izuzetno važnom elementu pri konstruisanju kompozicije, deluju naročito energično, i, iako nadahnuti toplinom boja kao vizuelnom nadopunom idejnog sižea slike, prvenstveno su reakcija na dinamična, takoreći strukturalna kombinovanja, koja u skladu sa svojim načelima nadređenosti i sadržinske korelacije, odnosno skladnosti, samu ideju dela podižu na nivoe u kojima je univerzalno jedini jezik koji umet-

niku služi kao ideja vodilja.

Univerzalno u Vemićevim slikama, koje se, kao tihi šapat davnih vremena u uhu savremenog maštara, pretvara u specifičnu potragu za novim, odnosno u studiozno i diskretno evociranje starih mitskih simbola, prvenstveno je traženje novog smisla sa kojim novi mitovi treba da se u intelektualnoj i društvenoj integraciji pretvore u autentičnog dešifrnanta i sveopšteg posrednika, ali i u sublimisanu ideju o umetniku kao posredniku koji razmenjujući znamenja i simbole, vizije i vizure, ili, pak, vokale i vokacije, razmenjuje arhetipske signale raznih svetova sa sličnim kreatorima iz drugih vremenskih dijagonalnih tišina i drugačije zaokruženih jasnoća. Inače, struktura Vemićevog likovnog jezika, koji se može okarakterisati i kao atraktivan spoj idejno jasnog i artistički preciznog, funkcioniše i kao definisana struktura koja spontano teži kristalisanju u snažnu metaforu, pa tako Vemićevi konji, odnosno njihove glave, pored svojih tačno doziranih emotivnih naboja prema karakteru emocija koje se iskazuju, imaju i osnovanu metaforičku nadgradnju u kojoj se, poput starogrčkih mitskih pegaza, Vemićevi pegazi doživljavaju i kao višeznačni simboli razuđene asocijativne simbolike, i ne samo pesnička inspiracija. Ukoliko samo malo zavirimo u likovno-poetsku prošlost prijatno će nas iznenaditi saznanje da su konji česti i dragi gosti na slikama najpoznatijih slikara čovekove istorije. Jer, od konja u pećini Lasko u Francuskoj, preko Fidijinih partenonskih, do ovih Miomira Miše Vemića, nalazi se čitava registar autora kojima su konji, na ovaj, ili onaj način, bili, u pojedinim slikarskim fazama, počesto i glavni akteri primarnih planova likovnog rada. Setimo se

Leonardvih crteža, slika Paula Učela, zatim radova Pjera dela Frančeska, Direra, Velaskeza, Rubensa, Van Ajka, Stabsa, Žerikoa, Redona, ali i slikarskih radova sa konjima drugačijeg simboličkog značenja poput Pikasovih konja iz Gernike. Takođe, prisetimo se i Lubardinih konja, konja beogradskog slikara Miodraga D. Jelića, konja sarajevskog slikara Mersada Berbera, ali i onih Franca Marka (slikara tragika, i člana grupe Der Blaue Reiter – Plavi jahač), kome je Vemić, po svojim poetizacijama, čini se, i ponajbliži. Ali samo u poetizaciji, pošto su, za razliku od Franca Marka, kod koga su konji ponajčešće u grupi i sa naglašenim telesnim oblinama i koloritom u kome je pripitomljena jarkost pigmenta dominirajući atribut, Vemićevi konji svedeni na portretsku, skoro čovekoliku, projekciju, koja, naravno, nije puki portretski, niti realistički, a pogotovu ne hiperrealistički kreativ, već suprotno–vrhunski sublimisani kompliment oblika i boje, kompliment zasnovan na ekspresionističkoj reakciji i kontrolisanoj projekciji apstraktne figuracije i kolorituralnih orkestracija kao presudnog akcenta u naročito senzibilnim, emotivno naglašenim i tajanstvenošću prosvetljenim projekcijama opoetizovanih fizionomija.

Dakle, reč je o svojevrsnoj slikarskoj projekciji solarne (mediteranske) simbolike i energije, sa kojom slikar Miomir Miša Vemić ne projektuje samo svoje izuzetne i raznovrsne umetničke svemogućnosti, već i svoju posebnu artističku akciju, čime i na praktičan način, tačnije umetničkom intervencijom kroz naglašenu poetizaciju apstraktnog slikarstva, na veoma rafiniran, i, istovremeno afirmativan način otvara novo poglavlje u ovom atraktivnom slikarskom opredeljenju.